

Отац Стаматис Склирис: Био је духовник наде Другог доласка Христовог

Како смо, нас неколицина студената, видели и доживели о. Атанасија у Атини (1964-1986)

Знате ли која је била „црквица која је личила на скривену помисао“? Можда она у којој се цариник из Јеванђеља молио сагнуте главе и ударао се у груди. Била је то и црквица коју је насликао Константин Партенис. [Назив његове слике гласи: Τὸ ἐκκλησιδάκι ποὺ ἔμοιαζε μὲ λογισμὸ κρυφὸ (црквица која је личила на скривену помисао). — Прим. прев.] Знам да је био и извесни јеромонах Атанасије који је смерно служио 1966. године у Руској цркви на Синтагми у Атини. Нико га није познавао.

Једно поподне Синтагмом је корачала нека студенткиња и у себи се борила са Богом и говорила му: „Ако постојиш, дај ми пример Твог присуства!“ На ћошку угледа Руску цркву и улази у њу. Пали свећу, клања се и обраћа се смерном јеромонаху: „Оче, желим да се исповедим“. „Знате, ја сам из иностранства, кратко ћу боравити у Атини и не исповедам“. „Оче, потребно је да се исповедим сада!“ „Чујте, сада ћемо почети вечерње. Ако желите, седите и помолите и одлучите шта ћете учинити“. Села је и после вечерње му је рекла: „Оче, молим Вас да се сада исповедим“. „У реду, станите овде“. Из олтара је узео Крст и једну свећу и исповедио је.

После неколико дана, девојка се нашла на некој студентској забави, где је срела свог колегу студента, који се изгледа и сам борио са Богом, и ушли су у

трочасовну расправу, док су други младићи и девојке ђускали. Рекла му је за јеромонаха, какав је изненађујући човек био и рекла му да не пропусти прилику да га упозна. Тај студент га је упознао и довео и друге другаре и пријатељице да га и они упознају.

Отац Атанасије нам никада није истицао себе за наш узор. Увек је упућивао на Христа и водио нас ка Христу.

Када је дошао час да се врати у своју отаџбину, окупио нас је на галерији цркве и поздравио се са нама са неколико очинских речи. Завршио је реченицом: „Не бринем за вас, јер вас остављам Цркви. Христу”. Завештање које нам је оставио било је дубоко евхаристиоцентрично, засновано на Евхаристији. Предавао нам је љубав према богослужењима, жудњу за божанственом Литургијом. Никада Христа није посматрао као одвојеног од Евхаристије, а у спасење је увек веровао као општу а не индивидуалну ствар.

Касније је постао професор Црквене историје и Патрологије, управник студентског интерната и епископ Баната. Бог га је истакао као једног од највећих теолога и оставио је иза себе петотомну Патрологију од преко 3000 страница, можда и најпотпунију у Православљу. Када су започели проблеми у Херцеговини, која је била без пастира дуги низ година, затражио је и добио благослов Светог Сабора да остави Банат и да оде у Захумско-Херцеговачку епархију. Када је започео рат, одлазио је да служи и причешћује војнике у рововима. Тамо где би искрсао проблем, он би први дотрчао. Никада није престао да се бори за веру, за своју отаџбину и за човека. Дао је оставку и повукао се у мировину у Манастиру Тврдошу, у близини Требиња, херцеговачке престонице, док није оболео од болести короне, и упокојио се у болници у Требињу.

Лекар Хараламбос Статакис је рекао: „Ко се није исповедио код Старца Атанасија, тај не може да га разуме у његовој пуноћи”. Слушао је са кротошћу и љубављу и никада није грдио на исповести. Никада нам није оставио утисак да се изненадио нечим што је чуо (на исповести) и увек је био благ наспрам људске грешности и страсти. Хараламбос је био у праву, јер његов пастирски приступ и његови савети које нам је давао били су нешто потресно, нису били морализаторски и увек су циљали на могућност да се спасимо само благодарећи бескрајној љубави Христовој. Није грдио, није говорио о побољшању и спасењу помоћу врлина. Сусретао нас је смиравајући себе уз смерност према нама. Увек је давао наду и сматрао за егоизам то да се неко претерано жалости због својих падова, а безнадежност је сматрао за нешто демонско. Био је духовник наде, који је своју децу усмеравао ка Другом

доласку Христовом и васкрсењу целокупног људског рода. Вредно чуђења је било то што подвижништво није научавао речима, него га нам је надахњивао свим својим бићем. Његово лице сам посматрао као да је исклесано у дрвету, скрушено, како сам у иконографији научио да сликам лице Светог Златоуста. Међутим, вредно пажње је било то што су речи које нам је говорио после наше исповести биле врло личне, па су чак и речи и његов говор били врло оригинални за сваког од нас, врло аутентични, а нипошто дрвени и формални, док су и примери које је користио били оригинални. Овде долазимо до оног основног.

Његов карактер је био — нетипичност! У свему своме био је оригиналан, аутентичан. Ништа није радио форме ради. Толико је волео појање да је из дубина свог постојања извлачио ноте и викао као да жели да га Бог чује са небеског балкона. У том тренутку бих помишљао да ће се црква отворити и да ћемо куполу дићи у ваздух. Давао ти је уверење да те воли и да жели да се спасеш и да се радујеш радошћу живота у Христу без глупости егоизма. Говорио је, не дидактично, него егзистенцијално и онтолошки, да Бог не жели да будемо бољи људи, него да вечно живимо близу Њега, пуним животом, као заокружена постојања.

У време када је дошао у Грчку, био је млад монах и рекли бисмо да је уживао у аскетском животу; присиљавао је своју природу са радошћу јер се тако приближавао ближе Христу и истини. На Литургији је био потпуно сабран. Говорио нам је да када се налазимо у Храму да то није као да смо било где, него да смо тада голи и разоткривени пред престолом Праведнога Судије.

mitropolija.com